

WS. Juni 1986

ZIE BRIEF DD 15 JUNI 1986

AMSTERDAM-W.,
Egidiusstraat 121-123
Telefoon 84 64 11.

VAN TAN TJING WIE

I. T. GO

Arts

voor inwendige ziekten

's-Gravenweg 121,
2902 LE Capelle a/d IJssel,
N E D E R L A N D.

Beste Tjing Wie,

Ingesloten een kort relaas van een goed bedoelde, doch wat dilet-
tantisch opgezette hulpverlening.

Het spijt mij dat ik aldoor gearzeld heb te schrijven, over een
voor mij wat onaangename periode, maar die ik niet graag zou willen
vergeten en waarvan ik geen spijt heb.

Toen de onderneming opgezet werd, hebben de organisatoren in Indonesia
niet beseft dat de problemen zo groot waren en dat je eigenlijk slechts
een druppeltje kan doen om te helpen.

Een ambulance sturen is makkelijk, maar wat wil je, de soldaten die
strijden te helpen zoals de bedoeling is, maar waar je met beperkte
middelen weinig kan doen, of voor de burgerbevolking, die toentertijd
als ratten stierven bij de terugtocht en hongervloden, moet je met een
paar mensen helpen.

Als je dan voor dit probleem komt te staan en je wilt helpen en dan
nog geen medewerking krijgt, geen helpers hebt die goed opgeleid zijn
en fysisch en psychisch niet in staat zijn te functioneren, dan is
het heel moeilijk iets te doen.

De periode is afgesloten, enthousiasme en idealisme moeten het opgeven
tegen de realiteit, maar spijt moet je nooit hebben.

Helaas zijn de meeste deelnemers overleden of niet meer in staat zich
iets te herinneren over deze periode, zodat ik de namen niet in het
Chinees kan doorgeven.

De meeste kan ik ook niet bereiken; zelfs Tio Tik Iem is zo verward
en van Que Keng Lead heb ik momenteel zijn nietwe adres niet (hij heeft
al een attaque gehad en loopt moeilijk), de tolk Kwee Wie Hogg is niet
meer in staat lichamelijk noch psychisch, een rapport samen te stellen,
hoewel hij de meeste gegevens heeft, zodat ik tot mijn spijt de namen
van de deelnemers, zeker in het Chinees, niet kan doorgeven.
Misschien wil je, op grond van dit relaas, een kort verhaal maken; de
namen zou ik maar niet opgeven, hoogstens van de artsen, omdat ik die
weet:

Tio Tik Iem (familienaam is Chang), van Que Keng Lead (Kuo) en
ondergetekende; van de Hollanders niet te vertalen (Guillonard
en Aalderink), van de andere medewerkers ken ik alleen de namen in
Hokkian's, maar niet volgens de huidige spelling en ik heb momenteel
niemand om te vragen te vertalen, zodat ik jou om hulp moet vragen zelf
een concept te maken.

Mijn dank voor alle moeite; ik wens je nog het allerbeste met je gé-
zondheid en de familie.

Met mijn groeten aan je vrouw, familie, vrienden en bekenden,

je,

Tan

I. T. GO

Arts

voor inwendige ziekten

AMSTERDAM-W.,
Egdiusstraat 121-123
Telefoon 84 64 11

Na de inval van de Japanners en de gevechten, die volgden na 7 Juli 1937 (double seven), waarbij de Chinese legers heldhaftig hadden gevochten (Taierchwang en Shanghai), was het enthousiasme onder de Huachiao in Indonesia erg groot.

Onder aanvoering van het dagblad "SIN PO" (Ang Jan Coan als directeur) de Chinese Kamer van Koophandel en Dr. Kwa/Thoan Sioe, werd er een comité opgericht om gelden te verzamelen om een ambulance naar China te sturen. T.W.-v

Er waren spoedig vrijwilligers gevonden, o.a. drie artsen, Go In Tjhan, die als leider zou optreden, verder Que Keng Lead en Tio Tik Iem. Voorts werden in korte tijd mensen opgeleid als Rode Kruis-helpers; in totaal waren er 16 mensen, waaronder chauffeurs voor de ambulance-auto's die megingen en één tolk. Op het schip naar Chine melden zich nog twee Chinese bemanningsleden, die als kok zouden fungeren. In de groep waren twee Hollanders, waarvan één gepensionneerd onder-officier van het Ned. Indisch Leger.

Eind 1937 vertrok de groep naar Hongkong en kwam, na een Taifen, gelukkig veilig aan.

De ambulance zou door de fa. Kian Gwan opgevangen worden, doch bij aankomst bleken de voorbereidingen en contacten heel slecht, niemand had een plan, ook niet na een bespreking, die de leider alleen voerde, in Hankow, met de toenmalige Min. van Gezondheid, Follington K. Tong. Uiteindelijk kon de groep vertrekken en na een paar vergeefse pogingen door bombardementen en een slechte organisatie per trein, werd Changsha bereikt, waar het hoofd van het Chine Rose Kroes, Dr. S.K. Lim, (ook een Huachiao, zoon van de bekende Dr. Lim Boen King uit Maleisië) ons opving.

De groep werd zoveel mogelijk ingelijfd bij het Rode Kruis, doch pogingen om samen te werken met de Mill. Geneeskundige Dienst waren praktisch onmogelijk, door tegenwerking en corruptie, verder was het Leger meer aan terugtrekken.

De groep was te groot om, zoals de Indiase artsen die tegelijk met ons in China waren, naar Jenan te gaan.

Een tijdelijk verblijf in Hankow en daarna weer naar Changsha, waren activiteiten die van weinig betekenis waren.

Door deze toestand heerste er natuurlijk ontevredenheid ~~en~~ in de groep, enkele zijn ook teruggegaan, ook omdat er medisch weinig gedaan kon worden.

De leider werd door Dr. Lim telkens met andere artsen op verkennings-tocht gestuurd, o.a. naar Ichang, de hele omgeving van Hankow, Changsha en Nanking, vlak vóór de val.

Een gedeelte is in Chungking geweest, maar uiteindelijk is de groep via Yunnan en Haiphong, naar huis gegaan, behalve de leider, die nog naar Hanoi en Manilla moest gaan, om hulp te vragen voor het Rode Kruis.

Dit is in het kort het relaas van een mislukte hulp, goed bedoeld, vaderlandslievend, doch weinig doordacht en niet deskundig uit te voeren.